

LOVEC A KOŘIST

MUŽ V KÁPI SE VE SVITU MĚSÍCE POHYBOVAL JAKO STÍN. Měl neuvěřitelně bledou pleť – těsně pod kůží byly vidět pulzující fialové žíly, které se mu jako úponky nějaké rostliny větvily na krku a spáncích. Jeho oči vypadaly nelidsky – zornice měl tak veliké, že se skoro nedalo mluvit o bělmu. „A tihle cestovatelé,“ řekl netrpělivě se staženými rty. „Kde jsou teď?“

„Já nevím, pane!“ vykřikl Hazíl roztřeseným hlasem. „Zůstali v docích jen přes noc, aby doplnili zásoby a obstarali si čerstvou vodu.“ Mluvil se mu špatně, protože byl pověšený za kotníky přes okraj kamenného mola. Kolem nohou měl omotané lano zavěšené na kladce, sloužící k nakládání a vykládání lodí, a bezmocně se pohupoval nad vodou. Deset metrů pod ním se o skaliska podél břehu divoce tříštily bílé příbojové vlny. Visel tam takhle už hodiny a vzduch se po západu slunce ochladil. „P-p-prosím,“ koktal. „Jsem jenom prostý správce přístavu.“

„Jsi víc,“ řekl muž v kápi a stáhl si jednu z kožených rukaviček. Hazíl si všiml tetování na hřbetu jeho ruky – ten člověk měl pod kontrolou spirituální zvíře. „Jsi poslední žijící osoba, která viděla ty, co hledám.“ Jedovatě se usmál. „Zda budeš *dál* žít, to závisí výhradně tady na tvé přítelkyni.“

Hazíl vytočil krk a kouknul se nad sebe – hleděl na stříbrnou kysu, která seděla na kladce a nahlodávala uzel, co ho držel ve vzduchu. Bylo to jeho spirituální zvíře, Pou. Jeho nejvěrnější kamarádka. Až na to, že už mu nepatřila. Ten zahalený muž s ní něco udělal, nakazil ji jakýmsi kroučícím se černým parazitem, který jejich pouto přetrhl... a Pou se stala mužovým otrokem.

Hazíl polkl. Přestože bylo chladno, cítil, jak mu po hlavě stéká pramínek potu. Sledoval, jak Pou hladově ohryzává provazová vlákna, která vrzala pod jeho vahou. Ještě pár dalších vláken a Hazíl poletí vstříc smrti.

„Měli s sebou ti cestovatelé spirituální zvířata?“ zeptal se muž v kápi. „Sokola, lva a labuť?“

„Žádná zvířata jsem neviděl, pane,“ odpověděl Hazíl. Pak se však rozhodl, že nejlepší možná bude říct tomu muži, co chce slyšet, a tak rychle dodal: „Ale nepřekvapilo by mě to! Jistě něco skrývali. Celá posádka měla červené pláště a tváře měli skryté za maskami. A platili mi stříbrnými piastry – měnou Zurtzí.“

Muž v kápi z Hazíla nespouštěl temné oči. „A kterým směrem se vydali, když vypluli z tvého přístavu?“

„Na jih. Rovnou ke Zmrzlému moři.“ Hazíl zakroutil hlavou. „Varoval jsem je, že v těch mrazivých vodách ztroskotají, ale nedali na mě.“